

NOTAT

19. juni 2013

Kommunale solcelleanlæg

Den 11. juni 2013 indgik regeringen en aftale med V, DF, EL og K om begrænsning af udgiften til den fortsatte udbygning med solcelleanlæg. Aftalen indebærer, at den midlertidigt forhøjede afregningspris for solceller begrænses til boliger inden for en pulje på 20 MW om året.

Visse liberale erhverv og kommuner, der betaler fuld elafgift, vil uanset disse begrænsninger fortsat have mulighed for at opsætte solcelleanlæg og spare elafgift jf. elafgiftsloven. Endvidere kan der spares PSO og tariffer. Sådanne anlæg bliver ikke omfattet af den aftalte pulje på 20 MW, da puljen alene regulerer, hvilke anlæg der kan få forhøjet afregningspris under VE-loven.

Når anlægget dimensioneres til, at hele anlæggets produktion går til at dække egetforbruget og dermed ikke sælges til el-nettet, vil der kunne være god økonomi i sådanne anlæg for alle, der betaler fuld elafgift. Muligheden for at spare elafgift af den strøm, man selv producerer, har været gældende siden elafgiften blev indført i 1977. Muligheden er generel og omfatter alle VE-anlæg.

Udover disse generelle forhold gælder der særlige regler for kommuner, der beskrives i det følgende.

En række kommuner har opsat solceller på kommunale ejendomme eller har planer om at gøre det. Solcellerne opsættes på skoler, institutioner, rådhus, idrætshaller mv. som led i kommunernes planer om at løse klima- og energiudfordringerne. Og det bidrager samtidig til at begrænse kommunernes udgift til indkøb af elektricitet herunder elafgift.

Regler for kommunale solcelleanlæg

Der er tre sæt af lovgivninger, der har betydning for økonomien i etablering af kommunale solcelleanlæg.

1. Elforsyningsloven, der stiller krav om selskabsmæssig adskillelse og modregning i bloktilskuddene.

2. Elafgiftsloven, der giver undtagelse for elafgift af den VE-strøm, man selv producerer og forbruger.
3. VE-loven, der giver PSO-støtte til elektricitetsproduktion fra vedvarende energikilder.

Ad 1 – Elforsyningsloven

Kommunernes muligheder for at etablere solceller er reguleret af Elforsyningsloven:

- a. Det følger af Elforsyningslovens regler¹, at en kommune kan deltage i selskaber med begrænset ansvar (dvs. A/S eller ApS), som varetager elforsyningsvirksomhed. Det gælder f.eks., hvis en kommune ejer andele i kraftværker eller vindmøller. Det er således muligt for en kommune at sætte solceller op på en kommunal bygning og producere elektricitet, hvis det sker i et selskab med begrænset ansvar.
- b. Kommuner skal registrere modtagne uddelinger og vederlag ved afståelse af ejerandele fra selskabet², med henblik på modregning i bloktilskuddene. Det betyder, at kommunen bliver modregnet i deres bloktilskud, når elmidler trækkes op i kommunekassen, uanset om det sker fra den ikke skattebaserede del af kommunen eller fra ejerandele i selskaber. Modregning sker med mellem 40 % og 60 %. Modregningen udgør 40 %, hvis beløbet bindes i en 10-årig periode og frigives med 10 % om året.

Der er mulighed for at dispensere fra både modregningskravet og kravet om selskabsmæssig udskillelse – samlet eller hver for sig³. Klima- og energiministeren kan således bestemme, at mindre anlæg eller mindre omfattende aktiviteter, som er omfattet af loven, helt eller delvis kan undtages fra lovens bestemmelser. Indtil videre er der ikke dispenseret fra kravet om modregning, men derimod dispenseret fra kravet om selskabsmæssig adskillelse af el- fra spildevandsaktiviteter⁴ samt dispenseret fra kravet om selskabsmæssig udskillelse⁵. Dispensationsbeføjelsen er delegeret til Energistyrelsen⁶. Rammerne for Energistyrelsens administration af denne beføjelse følger af loven og lovens forarbejder, herunder særligt lovbemærkningerne til bestemmelsen.

Lovbemærkningerne til ovennævnte bestemmelse (EFL § 2, stk. 4) er relativt kortfattede og generelle. Det følger af disse, at det bl.a. var hensigten med denne bestemmelse helt eller delvist at undtage mindre anlæg fra loven eller fra særlige godkendelses- eller selskabskrav m.m. i loven. Bestemmelsen giver hjemmel til konkrete undtagelser/dispensationer, ligesom den giver hjemmel for generelle undtagelser.

Dispensationspraksis beskrives nedenfor.

¹ Elforsyningslovens § 4, stk. 1, 2. pkt.

² Elforsyningslovens § 37, stk. 1 – og i det hele taget EFL §§ 37 og 37 a

³ EFL § 2, stk. 4

⁴ EFL § 37 a, stk. 4

⁵ EFL § 4, stk. 1

⁶ Delegationsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 436 af 11. maj 2012

Ad 2 – Elafgiftsloven

Når man selv producerer og forbruger el fra et eget VE-anlæg sparer man – ligesom ved el-besparelser - elafgiften, som er pålagt køb af el. Muligheden for at være fritaget for elafgiften er betinget af identitet imellem ejer af installation og anlæg, hvorfor dispensation for selskabsudskillelseskra- vet er nødvendig. Ellers ville der være tale om en kommunal forbruger, der købte el fra et anlæg ejet af et selskab med begrænset ansvar.

Ad 3 – VE-loven

Indtil solcelleaftalen fra november 2012 havde kommuner samme adgang som husstande til at nettoafregne el fra solceller på årsbasis. Kommunerne var her omfattet af reglen om, at solcelleanlæg op til 6 kW per 100 m² ikke-erhvervsmæssigt benyttet bebyggelse kunne omfattes af årsbaseret nettoafregning.

Efter lov nr. 1390 fra december 2012 var kommunale solcelleanlæg ligesom øvrige anlæg berettigede til en fast afregning med 130 øre/kWh for el leveret til elnettet. Bestemmelserne om forhøjet støtte er dog ikke sat i kraft, da der afventes godkendelse fra EU-kommissionen. Samtidig fjernede lov nr. 1390 adgangen til at nettoafregne på årsbasis, således at kommunerne og alle andre fremover kun kan nettoafregne på timebasis efter de generelle regler, som også gælder for erhverv mv.

L 199 som fremsat pr. 20. marts 2013 begrænsede adgangen til den forhøjede afregning udelukkende til anlæg etableret på taget af bygninger, så jordbaserede anlæg ikke længere kunne få forhøjet afregning. Det havde dog ikke den store betydning for kommunerne, der alligevel hovedsageligt placerer solcelleanlæg på taget af kommunale bygninger.

Med ændringsforslag til L 199 af 11. juni 2013 reduceres afregningen af el fra alle kommunale solcelleanlæg til 60 øre/kWh i 10 år og 40 øre/kWh de følgende 10 år. Kommunernes adgang til nettoafregning på timebasis ændres ikke med L 199, det er alene muligheden for at få den midlertidigt forhøjede støtte, der fjernes.

Solcelleanlæg etableret på taget af kommunale bygninger, der opfylder kriterierne for overgangsordningen for store tagbaserede anlæg jf. ændringsforslag til L 199 fra 11. juni, vil få mulighed for at modtage den forhøjede midlertidige støtte, forudsat der er opnået den fornødne dispensation for selskabsmæssig udskillelse.

Fremtidig udbygning med kommunale solcelleanlæg

Som støtten til solceller udformes med L199 inkl. ændringsforslag af 11. juni 2013 kan de kommunale anlæg ikke fremadrettet modtage det midlertidigt forhøjede tilskud.

Kommunerne kan fortsat etablere solcelleanlæg, der er dimensioneret til at dække egetforbruget og som derfor ikke modtager PSO-støtte. Da kommunerne betaler fuld elafgift vurderes det, at det kan være attraktivt for kommunerne at etablere disse anlæg, som ikke begrænses af L199. Det er dog en forudsætning, at der gives dispensation fra den selskabsmæssige udskillelse – jf. ovenfor.

Der findes ikke et pålideligt og samlet overblik over, hvor mange solcelleanlæg, der med fordel vil kunne etableres i kommunalt regi i de kommende år. Baseret på oplysninger fra enkelte kommuner kan der på længere sigt være tale om et betydeligt potentiale, hvis alle kommunernes institutioner forsynes med solceller. Det samlede økonomisk rentable potentiale afhænger dog af konkrete beregninger for de enkelte institutioner. Desuden tyder oplysninger fra enkelte kommuner på, at investeringer i solceller vil være spredt ud over adskillige år i takt med, at de kommunale anlægsbudgetter tillader investeringerne. Hvis det antages, at en udbygning er spredt ud over en længere årrække, kan det med betydelig usikkerhed antages, at udbygningen kan udgøre i størrelsesordenen 5 MW årligt i perioden 2012-2020. Det skal dog understreges, at der er risiko for en højere udbygning.

Som støtten til solceller udformes med L 199 inkl. ændringsforslag af 11. juni, må de kommunale solcelleanlæg formodes at blive dimensioneret til udelukkende at levere el til kommunens eget forbrug og dermed ikke – eller kun i meget begrænset omfang - levere til nettet. Dermed mister staten afgiftsprovenu af hele produktionen, mens anlæggene ikke giver anledning til PSO-udgift af betyding.

Det årlige mindre provenu forårsaget af 5 MW solceller, der udelukkende dækker eget forbrug i kommuner, udgør ca. 3,7 mio. kr. i 2013 priser. Etableres 5 MW årligt i perioden 2014-2020 vil der i 2020 være 35 MW. Det årlige mindreprovenu vil i 2020 således være på ca. 26 mio. kr.

Tabel 1. Profil for omkostninger

År	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Ialt
MW primo år	0	5	10	15	20	25	30	35	
Mio. kr.	0	4	7	11	15	18	22	26	103

Det skal bemærkes, at der udover et mindreprovenu for elafgift også opstår en mindrebetaling af PSO og nettatariffer. De konkrete beløb er af meget begrænset omfang og bliver dækket af elforbrugerne ved at PSO-tarif og net-tariffer forøges med den nødvendige marginale forholdsvis.

Med den store forskel mellem værdien af produktion til eget forbrug og afregningen af el leveret til elnettet kan det ikke udelukkes, at en del solcelleanlæg fremover vil blive suppleret med batterier, der kan gemme el produceret i dagtimerne til eksempelvis om aftenen. Med et tilkøbt batteri kan en større andel af produktionen forbruges af producenten og dermed undgå at betale afgift. Samtidig kan batteriet gøre det rentabelt at etablere et større solcelleanlæg, end der ellers kunne have været økonomisk fornuft i, da spidsproduktionen midt på dagen kan fordeles til forbrug i andre timer i stedet for at skulle sælges til en relativt lav pris.

Ingen nettoafregning for solceller i udskilte selskaber – og dermed ingen afgiftsfordel. Kommunerne betaler fuld afgift efter elafgiftsloven, samt PSO og tariffer. De har dermed samme incitament som husstande til at dække en del af forbruget med egenproduceret el fra solceller.

Som følge af kravet om, at forbruger og producent skal være samme juridiske enhed, vil produktionen fra et solcelleanlæg ikke kunne bruges fri for afgift, tariffer og PSO, hvis solcelleanlægget ejes af et udskilt selskab. Hvis kommunerne placerer solcelleanlæg i udskilte selskaber vil de dermed ikke kunne benytte den producerede elektricitet uden at skulle betale elafgift, tariffer og PSO.

Dispensationspraksis

Hjemlen har bl.a. været benyttet til at undtage elproduktionen på kommunale rensningsanlæg via slambehandlingen fra kravet om selskabsmæssig adskillelse⁷, ligesom der også har været givet en enkelt dispensation fra kravet om selskabsmæssig udskillelse af kommunal elproduktion via solceller.

Der er givet ca. 15 dispensationer, hvoraf langt de fleste vedrører selskabsmæssig adskillelse af elproduktion og slambehandling i forbindelse med rensningsanlæg, en dispensation vedrørende solcelleanlæg, ligesom der er givet 2 dispensationer vedr. spørgsmålet om udskillelse af virksomhed i selskaber med begrænset ansvar, hvor der har været tale om virksomheder drevet som I/S. Dispensationerne er givet, fordi der har været tale om forholdsvis små anlæg, som typisk har hørt sammen med øvrig virksomhed, herunder særligt behandling af slam, som bliver lavet til biogas – og senere til elektricitet eller varme. Dispensationen til solcelleanlægget er givet, fordi det som anlæg ligner de elproducerende anlæg på rensningsanlæg, hvor der også produceres elektricitet til ejendommens/anlæggets drift – og der i øvrigt er tale om forholdsvis små anlæg.

Spørgsmålet er, om denne administrationspraksis for så vidt angår meddelelse af dispensation fra kravet om selskabsmæssig udskillelse kan ændres, således at der fremover ikke gives dispensation fra kravet om selskabsmæssig udskillelse for solcelleanlæg. Det er tvivlsomt, om det vil være inden for lovens anvendelsesområde fremover at administrere denne dispensationsadgang anderledes med henblik på at begrænse udbygningen af solceller.

Som nævnt giver loven adgang til at dispensere, når der er tale om mindre anlæg eller mindre omfattende aktiviteter. Der må siges at være tale om mindre anlæg og mindre omfattende aktivitet, når et solcelleanlæg etableres med henblik på egenforsyning. Hvis der derimod er tale om, at kommuner etablerer kraftværker, vindmøller eller store solcelleanlæg som produktionsanlæg med henblik på salg til nettet, er det berettiget at fastholde lovens krav om selskabsmæssig udskillelse.

Håndtering af kommunernes overholdelse af elforsyningsloven

Som følge af at der kun er søgt dispensation fra kravet om selskabsmæssig udskillelse for ét kommunalt solcelleanlæg, er der behov for at præcisere de gældende regler over for kommu-

⁷ EFL § 37 a, stk. 4

nerne. Som beskrevet ovenfor kan en kommune, der etablerer et solcelleanlæg i et udskilt selskab, ikke få fordel af at undgå betaling af afgift, PSO og nettarif.

Det er vurderingen, at flere kommuner ikke har været opmærksomme på, at der skulle søges om dispensation for at kunne blive fritaget for elafgift, PSO og tariffer i forbindelse med etablering af solcelleanlæg. Kravet om den selskabsmæssige udskillelse har sit afsæt i den kommunale involvering i egentlige kraftværker, hvorfor flere kommuner ikke har været opmærksomme på, at etablering af solcelleanlæg formelt skal følge samme regler.

Det er helt afgørende, at der sker en konsekvent opfølgning over for kommunerne. Der er intet til hinder for, at dispensationen sker efterfølgende, og at der på den måde kan ske en opretning af de faktiske forhold.

Et udtræk fra Energinet.dks stamdataregister 17. juni 2013 viser, at 447 solcelleanlæg med en samlet installeret kapacitet på godt 13 MW ejes af en kommune.

Af de 447 kommunale solcelleanlæg er 416 anlæg med en samlet kapacitet på ca. 12 MW anmeldt senest 20. december 2012 og er dermed indeholdt i de forventede 490 MW på overgangsordningen med årsbaseret nettoafregning.

De resterende 31 anlæg med en samlet kapacitet på ca. 1,5 MW er alle nettilsluttet før 11. juni 2013, og må således forventes at blive omfattet af overgangsordningen med afregning af overskudsproduktion til 130 øre/kWh.

Ud over anlæg direkte ejet af kommuner er der bl.a. etableret solcelleanlæg af en række selvejende institutioner. Anlæg hvor ordet "skole" indgår i ejerens navn udgør således 5,5 MW fordelt på 130 anlæg og omfatter friskoler, efterskoler, højskoler mv. Anlæg på direkte kommunalt ejede institutioner vil være registreret med kommunen som ejer.

Regionerne står tilsvarende som ejere af 36 anlæg på i alt 2,7 MW.

Alle ovennævnte anlæg indgår i de hidtidige estimater for omfanget af overgangsordningerne.

Energispareindsatsen og solceller

Der er i 2007 indgået en aftale med kommunerne om kommunernes energispareindsats, som dækker energieffektiv adfærd, energieffektive indkøb og energieffektive bygninger. Det er ikke i den nuværende aftale med kommunerne om deres energispareindsats specificeret om etablering af solceller kan indgå som en del af indsatsen. Der er tale om frivillig aftale med KL, hvorfor der ikke er nogen finansiering i aftalen

I forbindelse med etablering af nye kommunale bygninger kan solceller i en vis udstrækning medvirke til at opfylde energikravene i bygningsreglementet, men solceller påvirker ikke de nye bygningers samlede energiforbrug. Stramning af kravene i bygningsreglementet er ind-

regnet i basisfremskrivningen, og der er derfor ikke noget ekstra provenutab. Det gælder også selv om der installeres solceller.

For eksisterende bygninger indeholder bygningsreglementet ikke krav, som giver incitamenter til at installere solceller, men mindre at der er tale om så omfattende renoveringer, at renoveringen kan sammenlignes med nybyggeri.

I EU's direktiv om bygningers energimæssige ydeevne indgår energiforsyning med vedvarende energi som en mulighed til at forbedre den energimæssige ydeevne, idet vedvarende energi, herunder solceller, reducerer det primære energiforbrug. Det fremgår af direktivet, at medlemslandene skal fremme "næsten energineutrale bygninger". Det er defineret som bygninger, der har en meget høj energimæssig ydeevne, og hvor den ubetydelige eller meget lille energimængde, der kræves, i meget væsentlig grad dækkes af energi fra vedvarende energikilder, herunder vedvarende energi produceret på stedet eller i nærheden.

I aftalen om energiselskabernes energispareindsats i 2010-2012 var der regler, som gjorde det muligt at medregne elproduktionen fra solceller som en energibesparelse, hvis solcellerne var tilsluttet i egen installation. Besparelsen var den del af produktionen, som forbrugeren selv anvendte opgjort efter de gældende afregningsregler, dvs. for små anlæg var det opgjort netto på årsbasis.

Da Energistyrelsen i 2012 forhandlede den nye aftale med energiselskaberne var der enighed om, at solceller skulle udgå af aftalen. Baggrunden herfor var, at alle var enige om, at det ikke var energispareindsatsen, der drev udviklingen på solcelleområdet. Additionaliteten var derfor meget lav.

De nye standardværdier trådte i kraft den 1. april 2013. Det betyder, at alle små solcelleanlæg, hvor der truffet bindende aftale om etableringen inden denne dato kan medtælles som en energibesparelse.

I starten af 2013 modtog Energistyrelsen flere henvendelse om muligheden for at medregne store solcelleanlæg (x gange 400 kW) som en energibesparelse. Her var svaret et klart nej, og det blev meddelt energiselskaberne, som har energispareforpligtelserne.

Baggrunden for at solcelleanlæggene ikke med rimelighed kan medregnes i selskabernes indsats er, at der har været tale om anlæg, hvor der har været givet PSO-støtte og med forhøjet afregning.

Effekterne af energiselskabernes øgede energispareforpligtelser, herunder de provenumæssige virkninger er indregnet i energiaftalen. Da energiselskabernes indsats er fastlagt som en årlig ramme, vil en øget indsats inden for ét område alt andet lige betyde en mindre indsats inden for et andet område, og det vil kun have væsentlig betydning for statens mindreprovenu, hvis der sker en forskydning fra besparelser i erhvervene, hvor afgiftsbelastningen er lav, til energibesparelser i husholdninger og den offentlige sektor, hvor afgiftsbelastningen er høj.

Efter de gældende regler vil de aktuelle anlæg, som behandles i dette notat, ikke kunne modtage støtte fra energiselskabernes energispareindsats og vil for de kommunale beslutningstagerne være direkte i konkurrence med energibesparelser. Hvis der ikke kan opsættes solceller må det formodes, at kommunerne alternativt vil iværksætte andre energibesparelser i stedet for at nedbringe energiudgifterne (øget isolering, nye vinduer, osv.), som kan få støtte fra energiselskabernes indsats. De provenumæssige virkninger af andre energibesparelser i kommunale bygninger vil som udgangspunkt nogenlunde svare til virkningerne ved at installere solceller. Dog er afgiftsbelastningen lidt højere end belastningen af varme. Når solceller ikke længere kan medregnes, er det derfor ikke begrundet i provenumæssige overvejelser, men – som nævnt ovenfor – i hensynet til at fremme additionaliteten af energiselskabernes indsats.

EU's VE-direktiv og bygningsdirektiv

I henhold til EU's VE-direktiv fra 2009⁸ skal medlemsstaterne sikre, at nye offentlige og eksisterende offentlige bygninger, der skal gennemrenoveres på nationalt, regionalt og lokalt plan, kommer til at danne forbillede i forbindelse med VE-direktivet fra den 1. januar 2012 og fremefter.

Medlemsstaterne kan bl.a. tillade, at denne forpligtelse opfyldes ved at overholde standarderne for nulenergiboliger eller ved at bestemme, at taget på offentlige bygninger eller blandede privat-offentlige bygninger kan anvendes af tredjeparter til installation af anlæg, der producerer energi fra vedvarende energikilder.

Efter EU's bygningsdirektiv skal alle nye bygninger opføres som "nearly zero" energibygninger ved udgangen af 2020. For nye offentlige bygninger gælder kravet fra udgangen af 2018. Bygningsklasse 2020 er den danske nearly zero klasse. 2020 klassen er udformet således, at det i langt de fleste tilfælde vil være nødvendigt at inddrage VE i bygningen, fx i form af solceller. I bygningsdirektivets artikel 2 står, at "næsten energineutral bygning" [er] en bygning, der har en meget høj energimæssig ydeevne. ... Den ubetydelige eller meget lille energimængde, der kræves, bør i meget væsentlig grad dækkes af energi fra vedvarende energikilder, herunder vedvarende energi produceret på stedet eller i nærheden".

Bygningsreglementets regler og solceller

For at opfylde kravene i forhold til energiforbrug, som bygningsreglementet opstiller for nybyggeri, herunder de frivillige lavenergiklasser 2015 og 2020, som efter den energipolitiske aftale fra 2008 bliver krav i 2015 og 2020, har man mulighed for at bruge solceller til at opfylde energirammerne. Det er sædvanligt, at der bruges solceller for at kunne leve op til energikravene i en frivillig 2015 og 2020-klasse. Særligt ved 2020-klassen er det ofte nødvendigt at inddrage VE, fx solceller.

For solceller (og vindmøller) gælder, at kun elforbruget til bygningsdrift (pumper, ventilation, køling og belysning) kan indregnes i det tilladte energiforbrug på årsbasis, og på månedsbasis kan kun indregnes elforbrug svarende bygningens elforbrug pr. måned. Det vil sige, at der ik-

⁸ Art. 13, stk. 5

ke kan regnes med negativt elforbrug til opfyldelse af bygningsreglementets krav til energiforbrug.

Det følger af de to forudgående afsnit, at solceller må anses som en integreret del af nybyggeri og af offentlige bygninger, der gennemrenoveres. Det vil derfor være vanskeligt foreneligt med såvel EU-regler som bygningsreglement at gennemføre begrænsninger i kommunernes adgang til at etablere solceller i såvel nybyggeri som i forbindelse med gennemrenoveringer. En eventuel begrænsning i kommuners adgang til at etablere solceller bør derfor begrænses til at gælde opsætning af solceller på eksisterende bygninger, der ikke gennemrenoveres.

Løsning

Status er således, at kommuner har incitament til at etablere solcelleanlæg dimensioneret til at dække egetforbruget på kommunale bygninger. Dette kan være fordelagtigt uden forhøjet afregning, fordi der spares elafgift, tariffer og PSO. Det kræver dog, at der gives dispensation for kravet om selskabsmæssig udskillelse. Det forudsættes generelt, at der ikke gives dispensation fra modregningsreglerne. Denne praksis kan fortsættes, men kan føre til et mindreprovenu, som med stor usikkerhed kan anslås til 26 mio. kr. i 2020.

For at styre udviklingen af solcelleanlæg foreslås det, at forligsparterne mødes, når der er givet dispensationer for selskabsmæssig udskillelse for 20 MW nye kommunale anlæg eller senest i 2015, og drøfter, hvorvidt der er behov for at justere indsatsen. Solceller etableret i forbindelse med nybyggeri og gennemgribende reoveringer indgår **ikke** i ovennævnte opgørelse. Det bemærkes endvidere, at ovennævnte 20 MW **ikke** omfatter de kommunale solcelleanlæg, hvor der er truffet bindende aftale om køb og som opfylder kriterierne i overgangsordningen for store tagbaserede anlæg i ændringsforslaget til L 199 af 11. juni 2013.

De liberale erhverv, som betaler fuld elafgift, har samme incitament som kommunerne til at etablere solceller til dækning af eget forbrug. Mindreprovenu forårsaget af sådanne erhvervsanlæg er det samme som ved kommunale anlæg. Elbesparelser i samme omfang som solcellernes produktion ville føre til tilsvarende mindreprovenu. I følge Skatteministeriet kan adgangen til afgiftsfrit at anvende egenproduceret VE-baseret elproduktion ikke umiddelbart begrænses. I modsætning til kommunale anlæg kræver solcelleanlæg i erhverv ikke hjemmel i Elforsyningsloven, hvorfor de heller ikke kan begrænses ad denne vej.

Finansiering

Statens mindreprovenu ved en kommunal udbygning finansieres ved at reducere energiselskabernes energispareindsats fra 2016 til 2020, da opsætningen af solceller er at betragte som energibesparelser.